

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7. - hivatkozási szám: ...) alperes ellen energia ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi április hó 9. napján kelt 2.K.31.989/2008/7. számú ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (azaz tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A felperes módosított elosztói Üzletszabályzatát (a továbbiakban: ÜSZ) az alperes a 2008. évi április hó 9. napján kelt ... számú határozatával az egyes pontokat érintő módosításokkal, kiegészítésekkel jóváhagyta. Az alperes a határozat rendelkező részének II.a.28. pontjában kötelezte a felperest arra, hogy a ÜSZ 14.4.5. és 14.5. pontjaiban az ügyintézési határidőt a M3 számú mellékletben meghatározott 15 napban jelölje meg, mert ez áll összhangban a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) végrehajtásáról rendelkező 273/2007. (X. 19.) Korm. (a továbbiakban: Vhr.) 28-29.§-aival.

A felperes keresetében az alperesi határozat II.a.28. pontjának törlését kérte arra való hivatkozással, hogy a hatósági kötelezés ellentétes a Vhr. 28.§-ának (3) és (4) bekezdésével, valamint a téves jogértelmezés miatt a Vhr. 29.§-ába ütközik.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását kérte azzal, hogy az ÜSZ-ban megjelölt 30 napos határidők nem elégítik ki a Vhr. 28-29.§-aiban előírt jogszabályi követelményeket. Álláspontja, szerint amennyiben a felperes az ügyintézési határidőt nem 15 napban határozza meg, akkor a Vhr. 28.§-ának (3) és (4) bekezdésében foglaltak alkalmazása esetén az ügyintézési határidő meghosszabbodik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes döntését megváltoztatta és a határozat rendelkező részének II.a.28. pontját mellőzte (helyesen: hatályon kívül helyezte). Megállapította, hogy a felperes ÜSZ-ának vitatott rendelkezései megfelelnek a Vhr. 28-29.§-aiban előírtaknak azzal, hogy a reklamációs és panaszbejelentésekre adott válasz esetében a 30 napot, mint a jogalkotó által maximált határidőt jogszerűen alkalmazta. Utalt arra, hogy ha az alperes a beadványok intézésére a Vhr. 29.§-a alapján biztosított generál és maximum előírások helyett a speciális rendelkezéseket teszi általánosan kötelezővé, úgy a Vhr. 29.§-ának tartalma kiüresedik. Rögzítette, hogy a Vhr. 28-29.§-aiban előírtaknak az ügyintézési határidőt tekintve mind a 15 nap, mind a 30 nap megfelel. Ehhez képest az alperes határozati indokolásában nem adott választ arra nézve, hogy a jogszabályoknak megfelelő két határidő közül a felperes által alkalmazott 30 nap miért nem hagyható jóvá. Megjegyezte, hogy a hiányos indokolást tartalmazó határozatot az alperesnek a perben tett nyilatkozata sem teszi jogszerűvé.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, mert a döntése szerinti 15 napos ügyintézési határidő meghatározása nem sérti a Vhr. 28-29.§-aiban előírtakat. Hangsúlyozta, hogy a hatósági kötelezést azért tartotta szükségesnek előírni, hogy az ÜSZ és annak melléklete összhangban legyen. Állította, hogy az anyagi jogszabályok teljeskörű figyelembevétele mellett és az irányadó eljárásjogi jogszabályok betartásával járt el, ezért az elsőfokú bíróság ítéleti döntésével nem ért egyet.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja, változtathatja meg. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában írtakban megfelelően eljárva a tényállást feltárta, az alperes

határozati rendelkezéseit és a vonatkozó jogszabályi előírásokat ütköztette, és az abból levont következtetéseinek részletes és okszerű indokolását ítélete tartalmazza.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú eljárásban előadott érveit ismételte meg, így olyan új tényt, körülményt nem jelölt meg, amely a fellebbezési kérelem kedvező elbírálását eredményezhette volna. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság döntésének helyes indokait mindenre kiterjedően kifejtette és részletezte ítéletében, azt a másodfokú bíróság megismételni nem kívánja, azokkal maradéktalanul egyetért.

A fellebbezéssel érintett felperesi ÜSZ-ban foglalt rendelkezések helyességét vitató alperesi érvekkel szemben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének okfejtését fogadta el. A fellebbezésben foglaltakra utalással a másodfokú bíróság a következőket emeli ki. A felperes az ÜSZ 14. pontjában rögzítette az irányadó szabályokat az ügyfélszolgálati panaszügyek kezelését érintően.

Az ÜSZ 14.4.5. alpontja szerint „a reklamációs bejelentések, a panaszbejelentések, illetve a közérdekű bejelentések kivizsgálására és az írásban történő válaszadásra a határidő, a reklamáció vagy panasz első nyilvántartásba vételétől számított legfeljebb 30 nap”.

A minőségi kifogások elintézése tárgyában az ÜSZ.14.5. alpontjában azt írta elő, hogy az engedélyes a panaszt „a bejelentés kézhezvételétől számított 30 napon belül kivizsgálja, indokolt esetben intézkedik a hiba kijavításáról és erről írásban értesíti a bejelentőt”.

Az ÜSZ-nak a M3. számú mellékletében az ügyfélkapcsolati jellemzők és panaszügyek rendezése alcím alatt a hiba elhárítási kötelezettség/reklamációs és panaszbejelentésekre adott válasz alatt „30 nap” szerepel.

A fentebb idézett rendelkezések szövegezését tekintve nem fogadható el az alperesnek az ÜSZ jóváhagyása tárgyában meghozott határozatában a vitatott pontok módosítását előíró kötelezése. Az alperes a határozatában csak utalt a Vhr. 28-29.§-aira, de nem adta indokát annak, hogy ezekkel a jogszabályi előírásokkal összhangban miért csak a 15 napos határidőt tartja koherensnek.

A Vhr. 28-29.§-ai a felhasználói beadványok engedélyes általi kezelésére és a felhasználók, illetve a lakossági fogyasztók általi benyújtására vonatkozó eljárási szabályokat tartalmazzák. Ezeknek a rendelkezéseknek az összevetése eredményeként az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Vhr. 28.§-ának speciális eseteket felsoroló előírásaiból nem vonható le az a következtetés, hogy az e szakasz (3) bekezdésében szereplő 8 nap, vagy a (4) bekezdésében írt 15 nap a felperesi ÜSZ-ban meghatározott, a Vhr. 29.§-ában maximált (30 nap) határidőbe nem számít bele. Emiatt a fogyasztók érdekvédelmének biztosítására hivatott, garanciális okból maximált határidő (30) nap nem hosszabbodik meg. A felperes a

bejelentések és panaszok miatti vizsgálatokra és válaszadásra nyitva álló határidőket saját magára nézve az ÜSZ-ban nem kiterjesztően, hanem önkorlátozó módon határozta meg. Ez a vitatott pontok megfogalmazásából egyértelműen kitűnik. A ténylegesen rendelkezésre álló elbírálási határidő csökkent, mert a felperes ÜSZ-a szerint is a 30 napos végső határidőt a speciális esetekben is meg kell tartani. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor ezeket értékelve a perbeli esetben az alperesnek az alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseken túlmutató, indokolatlanul szűkítő jellegű jogértelmezésre alapított, módosítást elrendelő kötelezését nem fogadta el, és jogszerűnek ítélte az ÜSZ-ban előírt 30 napos ügyintézési határidőket azzal, hogy az megfelel a Vhr. 28-29.§-iban foglaltaknak.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét, lényegében helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Az alperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének a megfizetésére. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§-ának (1) bekezdés c) pontja alapján illetékmentes, azért a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

B u d a p e s t , 2009. évi november hó 12. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s. k. tanácselnök, **Dr. Bacsza Andrea** s. k. előadó bíró,
dr. Vitál-Eigner Beáta s. k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő